

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มวยไทยเป็นกีฬาและศิลปะการต่อสู้ของประเทศไทยมาแต่สมัยโบราณ กีฬามวยไทยมีลักษณะที่แตกต่างไปจากกีฬามวยชนิดอื่น ๆ ดังเช่น อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น หมัด เท้า เข่า ศอก เอว ปลายนิ้วมือ นิ้วเท้า และ ฟัน กับคู่ต่อสู้หรือคู่แข่ง ศิลปะมวยไทยกำเนิดขึ้นคู่กับคนไทย และเป็นที่ยอมรับหลายในหมู่คนไทยมาช้านานแล้ว ในสมัยโบราณการจัดเตรียมกองทัพเพื่อการทหารได้มีการใช้ศิลปะมวยไทยเพื่อฝึกสภาพความพร้อมของทหารมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย ดังนั้นจะเห็นได้ว่า มวยไทยมีการถ่ายทอดกันมาในลักษณะของการต่อสู้ป้องกันตัว ที่ใช้ในการปกป้องดินแดนหรือถิ่นที่อยู่อาศัย ตลอดจนเป็นกีฬาที่ใช้ในการแข่งขันในงานเทศกาลหรืองานเฉลิมฉลองต่าง ๆ ครอบคลุมว่าเป็นวัฒนธรรมอันดีงามอย่างหนึ่ง จึงเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลกว่า มวยไทย คือ ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวประจำชาติไทย (ลือชา สุบรรณพงษ์, 2531)

ในปัจจุบัน มวยไทยเป็นกีฬาอาชีพที่กำลังได้รับความนิยม และความสนใจอย่างสูงสุด ดังจะเห็นได้ว่าการแข่งขันอยู่เป็นประจำทุกวันทั้งในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด หรือแม้แต่ว่าชาวต่างชาติที่มีโอกาสได้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ก็มักจะถือโอกาสเข้าชมการแข่งขันมวยไทย ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของจุดสนใจในการท่องเที่ยวเมืองไทย และเป็นการสร้างความประทับใจให้กับชาวต่างชาติ หลังจากที่ได้ชมการแข่งขันมวยไทยแล้ว ชาวต่างประเทศ เช่น ในยุโรป อเมริกา และญี่ปุ่น มีความสนใจเป็นอย่างยิ่ง จึงได้มีการศึกษาและฝึกหัดมวยไทย เพื่อพัฒนาทักษะฝีมือ และฝึกหัดเป็นอาชีพกันอย่างจริงจัง ทว่าได้มีการจัดการแข่งขันมวยไทยในต่างประเทศขึ้น และยิ่งไปกว่านั้นนักมวยไทยยังได้เดินทางไปแสดงศิลปะมวยไทยในต่างประเทศจนเป็นที่แพร่หลายไปทั่วโลก (มงคล คำเมือง, 2532)

การแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในปัจจุบัน นักกีฬาจะต้องมีการเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่น สมรรถภาพทางกาย การฝึกฝนเทคนิคทักษะ เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญในการใช้เทคนิค และทักษะที่ดีกว่า แต่อย่างไรก็ตามการเตรียมสภาพความพร้อมทางจิตใจ ก็เป็นปัจจัยที่สาม ซึ่งต้องใช้วิทยาการ การเรียนรู้ทางศาสตร์ที่เรียกว่า จิตวิทยาการกีฬา เพื่อให้นักกีฬามีความพร้อมของร่างกาย มีความพร้อมเชิงเทคนิคทักษะ ยุทธวิธีการกีฬา มีจิตใจพร้อมที่จะต่อสู้แข่งขันเพื่อความเป็นเลิศ (ศิลาชัย สุวรรณชาติ, 2532 ; สมบัติ กาญจนกิจ, 2533)

จากสภาพการกีฬา ไม่ว่าจะเป็นการฝึกซ้อม หรือการแข่งขันกีฬา สิ่งหนึ่งที่ผู้ฝึกสอนกีฬาสามารถสังเกตพบ ได้แก่ การที่นักกีฬาแต่ละคนมีพฤติกรรมมุ่งสู่สัมฤทธิ์ผล (Achievement Oriented Behavior) ในระดับที่แตกต่างกัน โดยนักกีฬาบางคนกลับมีพฤติกรรมมุ่งสู่สัมฤทธิ์ผลระดับสูง มีความกระตือรือร้น มุ่งมั่น และใช้ความพยายาม ในการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬาอย่างมาก ในขณะที่นักกีฬาบางคน กลับมีพฤติกรรมในทิศทางตรงข้าม โดยมีลักษณะ เบื่อชา ขาดความกระตือรือร้น ขาดความเพียรพยายามในการฝึกซ้อม และการแข่งขันกีฬา หรือมีพฤติกรรมมุ่งสู่สัมฤทธิ์ระดับต่ำ และการที่นักกีฬามีระดับพฤติกรรมที่มุ่งสู่สัมฤทธิ์ผลที่แตกต่างกัน มีผลให้นักกีฬามีผลสัมฤทธิ์ทางการกีฬาแตกต่างกันด้วย

จากการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมมุ่งสู่สัมฤทธิ์ผล พบว่า องค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมมุ่งสู่สัมฤทธิ์ผล คือ องค์ประกอบทางด้านแรงจูงใจสัมฤทธิ์ของบุคคล โดยแรงจูงใจสัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่จะกระตุ้นให้นักกีฬามีความเต็มใจที่จะปฏิบัติตนในการทุ่มเทให้กับการฝึกซ้อมและการแข่งขัน เพื่อให้เกิดการพัฒนาความสามารถของนักกีฬา หรืออาจกล่าวได้ว่านักกีฬาที่มีแรงจูงใจสัมฤทธิ์สูง มักจะประสบความสำเร็จมากกว่า นักกีฬาที่มีแรงจูงใจสัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งลักษณะของผู้มีแรงจูงใจสัมฤทธิ์นั้นจะเป็นผู้ที่มีความต้องการสำเร็จ โดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศ ซึ่งจะต้องมีการเอาชนะหรือพยายามทำงานให้ดีกว่าบุคคลอื่น ๆ (ราไพพิทย์ ชिरินิติ, 2515)

เฮอร์แมน (Hermans, 1970) ได้สรุปลักษณะของ ผู้มีแรงจูงใจสัมฤทธิ์สูงว่าเป็น ผู้ที่มีความทะเยอทะยาน จะมีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้ว่าผลของการกระทำจะขึ้นอยู่กับโอกาส มีความพยายามได้เข้าไปสู่สถานะที่สูงขึ้น มีความอดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน ๆ ถึงแม้ว่างานที่กำลังทำถูกขัดจังหวะ หรือถูกรบกวนก็จะพยายามทำงาน

ต่อไปจนสำเร็จ เป็นผู้ที่เห็นเวลาเป็นสิ่งที่มีความค่า จึงควรรับทำสิ่งต่าง ๆ ให้ออกทันกับเวลา จะคำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก ในการเลือกเพื่อนร่วมงานจะเลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก และปฏิบัติงานของตนเองให้ที่อยู่เสมอ

จะเห็นได้ว่าลักษณะของผู้มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงนั้น จะเป็นผู้ที่ทำงานด้วยความมานะอดทนเพื่อเอาชนะความล้มเหลว พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง การทำงานมีเป้าหมายและแบบแผนที่แน่นอน มีการตั้งระดับความคาดหวังต่อความสำเร็จของงานไว้ค่อนข้างสูง พยายามเพิ่มความสามารถของตนเองในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีขึ้น เท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานอันดีเลิศ โดยไม่ย่อท้อต่อความล้มเหลว ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในพฤติกรรมของนักมวยไทยอาชีพ และเป็นองค์ประกอบที่สนับสนุนความสามารถของนักมวยไทยอาชีพ ซึ่งนักมวยไทยอาชีพส่วนใหญ่มาจากครอบครัวยากจน แต่มีความมุ่งมั่นที่จะต่อสู้เพื่อชีวิตที่ดีกว่า ถึงแม้ว่ามวยไทยเป็นหนทางไปสู่ความร่ำรวย ความมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่าของนักมวยที่ล้มพันจะเดินเข้ามา ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า ที่สุดแล้วหนทางนี้ก็เหมือนยอดปิรามิด ซึ่งมีไม่กี่คนที่สามารถเดินไปถึงจุดสุดยอดได้ มวยไทยเป็นกีฬาสำหรับคนที่มีความพยายาม มีความอดทนสูง มีจิตใจที่เข้มแข็ง เพราะการฝึกซ้อมมวยไทยและการแข่งขันมวยไทยเป็นเรื่องที่ผิดธรรมชาติ ร่างกายต้องได้รับความกระทบกระเทือน จึงต้องมีการสร้างความสมบูรณ์ของร่างกาย และจิตใจให้เข้มแข็ง ถึงแม้จะมีความยากลำบาก แต่ก็ก็เป็นสิ่งท้าทายความสามารถของนักมวยที่ปรารถนาจะก้าวไปสู่ความเป็นเลิศ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วนี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำหลักการ ในเรื่องแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ของ เซอร์แมน มาใช้กับนักมวยไทยอาชีพ เนื่องจากลักษณะการฝึกซ้อม หรือการแข่งขันมวยไทย นักมวยที่ประสบความสำเร็จในการชกมวยได้ ย่อมมีการปฏิบัติตัวในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ตามลักษณะดังกล่าว โดยผู้วิจัยทำการศึกษาดังแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ ที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง และมีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ ทั้งในอดีตและปัจจุบันแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการทำงานวิจัยสัมฤทธิ์ผลของนักมวยที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ต่างกัน และนำไปสู่การแสวงหาแนวทางในการส่งเสริมหรือปรับปรุงแก้ไขงานการฝึกซ้อม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจฝั่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจฝั่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงกับกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ
3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจฝั่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มนักมวยไทยในอดีตกับกลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบัน
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยกับสถานภาพของนักมวยไทย

สมมติฐานของการวิจัย

1. แรงจูงใจฝั่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงกับกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ แตกต่างกัน
2. แรงจูงใจฝั่สัมฤทธิ์ ระหว่างกลุ่มนักมวยไทยในอดีต กับกลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบันแตกต่างกัน
3. ไม่มีบัพธ์สัมพันธ์ ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยกับสถานภาพของนักมวยไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแรงจูงใจฝั่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ มีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. กลุ่มประชากร เป็นนักมวยไทยอาชีพที่ผ่านการชกมวยในเวทีมวยมาตรฐาน ลุมพินี หรือราชดำเนิน ทั้งในอดีตและปัจจุบัน
2. ตัวแปรที่เข้าในการวิจัย
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ คือ
 - 2.1.1 ตัวแปรสัมฤทธิ์ผลในการชกมวย ได้แก่ กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผล

ในการชกมวยสูง และกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ

2.1.2 ตัวแปรสถานภาพของนักมวยไทย ได้แก่ กลุ่มนักมวยไทยในอดีต และกลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบัน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนแรงจูงใจสัมฤทธิ์ของนักมวยไทย

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบวัดแรงจูงใจสัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมานี้ ได้รับการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และมีค่าความเที่ยงที่เชื่อถือได้ เท่ากับ .74 ดังนั้นจึงใช้วัดแรงจูงใจสัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพได้ งานวิจัยนี้ถือเอาคะแนนแรงจูงใจสัมฤทธิ์ที่เกิดจากการประเมินตนเอง เป็นดัชนีบ่งบอกถึงแรงจูงใจสัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ
2. กลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลด้วยความจริงใจและเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

แรงจูงใจสัมฤทธิ์ หมายถึง สิ่งที่เป็นสาเหตุให้บุคคล มีความมุ่งมั่นที่จะเพียรพยายาม ไปสู่เป้าหมายที่ได้ตั้งไว้โดยไม่มีข้อต่อความยากลำบาก เพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการชกมวย หรือผลสำเร็จของงาน ในที่นี้ หมายถึง คะแนนที่นักมวยได้รับจากการตอบแบบวัด แรงจูงใจสัมฤทธิ์ ตามการรับรู้ของตนเอง

นักมวยไทยอาชีพ หมายถึง นักมวยที่ชกหรือเคยชกตามกติกามวยไทย ของเวทีมวยมาตรฐาน ลุมพินี หรือราชดำเนิน

สัมฤทธิ์ผลในการชกมวย หมายถึง กลุ่มนักมวยที่ประสบความสำเร็จในการชกมวยไทยอาชีพ อยู่ในระดับสูงหรือต่ำ

กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง หมายถึง นักมวยไทยอาชีพที่เป็นและเคยเป็นแชมป์มวยไทยของเวทีมาตรฐาน ลุมพินี หรือราชดำเนิน

กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ หมายถึง นักมวยไทยอาชีพที่ไม่เคยได้รับ
การจัดอันดับของเวทีมาตรฐานลุมพินีและราชดำเนิน

สถานภาพของนักมวยไทยอาชีพ หมายถึง กลุ่มนักมวยไทยอาชีพในอดีต และ
กลุ่มนักมวยไทยอาชีพในปัจจุบัน

กลุ่มนักมวยไทยในอดีต หมายถึง นักมวยไทยอาชีพที่ไม่ได้ทำการชกแล้วเป็นเวลา
มากกว่า 10 ปี

กลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบัน หมายถึง นักมวยไทยอาชีพที่ชกมวยมานาน้อยกว่า 7 ปี
และยังทำการชกอยู่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทราบลักษณะแรงจูงใจฝึกลักษณะของนักมวยไทยอาชีพที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง
และที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ
2. ทราบลักษณะแรงจูงใจฝึกลักษณะของนักมวยไทยอาชีพ ในอดีต และปัจจุบัน
3. เป็นแนวทางใน การเลือกนักกีฬาในอนาคต
4. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการกีฬา ทางด้านจิตวิทยาการกีฬา เพื่อนำไปสู่
เป้าหมายสูงสุด
5. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า เรื่องแรงจูงใจฝึกลักษณะกับสัมฤทธิ์ผลทาง
การกีฬาประเภทอื่น ๆ